

Rok 1894.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 19. czerwca 1894.

(Zawiera Nr. 107—113.)

107.

Ustawa z dnia 10. kwietnia 1894,

o pozbyciu pewnej realności skarbowej przez Władzę policyjną używanej i użyciu odpłaty na pomieszczenie gdzieindziej owej Władzy policyjnej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby realność pod Nr. 19 przy ulicy Nussdorferstrasse w IX dzielnicy miasta Wiednia, wykazem hipotecznym l. 592, objętą, przez Władzę policyjną używaną, odstąpił za grunt pod budowę pod Nr. 16 przy ulicy Waisenhausgasse w IX dzielnicy miasta Wiednia, wykazem hipotecznym l. 1179 objętą, rozległości 1,035.008 metrów kwadratowych, z dopłatą.

§. 2.

Dopłaty użyć należy na częściowe pokrycie kosztów budowy nowego domu dla komisaryatu policyjnego tej dzielnicy.

§. 3.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia a wykonanie onejże poruczam

Memu Ministrowi spraw wewnętrznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 10. kwietnia 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Bacquehem r. w.
Plener r. w.

108.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 8. czerwca 1894,

tyczące się próbowania kotłów parowych.

W wykonaniu ustawy z dnia 7. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 112), o próbowaniu i peryodycznej rewizji kotłów parowych a oraz w uzupełnieniu §u 4go, ustęp 3 rozporządzenia ministerialnego z dnia 1. października 1875 (Dz. u. p. Nr. 130) o środkach bezpieczeństwa przeciw eksplozyom kotłów parowych, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Kotły parowe próbowane być mają zwyczajnie w miejscu używania, mianowicie zaś czynić to ma

ten komisarz do próbowania kotłów parowych (rządowy lub przez Towarzystwo mianowany), któremu na przyszłość powierzony być ma dozór nad kotłem.

Przy próbowaniu w miejscu użycia przystosować należy do kotła przepisane części uzbrojenia (§. 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. października 1875) z wyjątkiem przyrządu zasilającego.

§. 2.

Przepis §. 1go nie stosuje się do kotłów lokomobilowych na własnej zestawie kołowej.

Z wyłączeniem kotłów do przewiezienia rozłożonych a w miejscu przeznaczenia napowrót złożonych, które zawsze powinny być na nowo próbowane, można także zaniechać próbowania w miejscu użycia również innych kotłów, w tym razie, jeżeli były próbowane w miejscu wyrobu, a w obu miejscach próbę wykonać mają komisarze do tego przez Władzę rządową ustanowieni lub urzędnicy tego samego Towarzystwa do rewizji kotłów parowych.

Atoli kocioł ma być zawsze poddany próbie w miejscu używania, jeżeli komisarz do prób (rządowy lub Towarzystwa) do dalszego nadzorowania kotła powołany, waha się przyjąć odpowiedzialność za puszczenie kotła w ruch bez nowej próby.

§. 3.

W myśl ustawy z dnia 7. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 112) może wypróbować kocioł w miejscu wyrobu komisarz do prób, przez Władzę rządową ustanowiony albo też urzędnik Towarzystwa do rewizji kotłów parowych przez Rząd upoważnionego, ten ostatni w takim przypadku, gdy osoba, mająca kotła używać, jest już znana i jako członek takiego Towarzystwa prosi, żeby urzędnicy onegoż wypróbowali kocioł.

Wurmbrand r. w.

Bacquehem r. w.

109.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. czerwca 1894,

tyczące się dalszych środków przy używaniu zegaru kontrolującego w gorzelniach.

Z częściową zmianą §u 14go, l. 4, ustęp 5 i l. 9 przepisu wykonawczego do ustawy o opodatkowaniu gorzałki (Dz. u. p. Nr. 133 z r. 1888), tudzież rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 26. sierpnia 1889, l. 1 (Dz. u. p. Nr. 137 z r. 1889), rozporządza się na mocy §. 101 ustawy o opodatkowaniu

waniu gorzałki w porozumieniu z królewsko-węgierskim Ministerstwem skarbu co następuje:

I. Jeżeli w gorzelni podlegającej podatkowi konsumcyjnemu przyrząd do pędzenia tak jest urządzony, że płyn zawierający alkohol może być odprowadzony napowrót do alembika, a ze sposobów zabezpieczenia rury do odpływu brahy, w §. 51, l. 7 ustawy o opodatkowaniu gorzałki do wyrobu przepisanych, przedsiębiorca wybierze pierwszy, to jest ten, w którym rura służąca do odpływu brahy, skierowana być powinna do zbiornika w taki sposób i ten urządzony musi być tak, żeby płyn zawierający alkohol, nie mógł być tą rurą odprowadzony bez zmieszania się z większą ilością brahy, w takim razie pojemność rzeczzonego zbiornika, który zresztą ma być metalowy (np. z blachy żelaznej) i urządzony w sposób określony w §. 14, l. 9 przepisu wykonawczego do ustawy o opodatkowaniu gorzałki, wynosić powinna najmniej dziesięć procentów pojemności alembika, do którego ten zbiornik należy.

Nadto wysokość i szerokość naczynia nie powinny różnić się znacznie od siebie.

Samo naczynie na brahę, jakoteż rura do odpływu brahy, od alembika aż do tego naczynia i część rury do odpływu brahy z tego naczynia idąca, powinny być w długości około dwóch metrów o tyle ubezpieczone zamknięciem urzędowym, żeby bez naruszenia tegoż zamknięcia urzędowego nie można było naczynia otworzyć a względnie rury wyjąć. Wzmiankowana tu część rury do brahy, ubezpieczyć się mająca, powinna być metalowa, trwale zrobiona i nie może mieć żadnego otworu, jakkolwiek nazwę noszącego.

II. Jeżeli zaś przedsiębiorca gorzelni wybiera ten sposób zabezpieczenia rury do odpływu brahy, który podany jest na drugim miejscu w §. 51, l. 7 ustawy o opodatkowaniu gorzałki, to jest ten, w którym rura do odpływu brahy wchodzić powinna pionowo w miejsce destylacji najmniej na ośm centymetrów albo być otoczona równie wysokim, szczelnie przylegającym pierścieniem, w takim razie wchodząca część rury a względnie pierścień powinny być zawsze tak wysokie, żeby w alembiku zostawało najmniej dziesięć procentów wszystkiej brahy.

Gdy przedsiębiorca gorzelni wybierze ten sposób zabezpieczenia rury odpływowej, a przytem pozostaje w użyciu istniejący już zbiornik na brahę półtora hektolitra pojemności mający, w takim razie ilość brahy w tym zbiorniku zawsze pozostająca może być wliczana w powyższe dziesięć procentów.

Gdyby więc np. wszystka ilość brahy wynosiła 30 hektolitrów a ilość brahy pozostająca w zbiorniku brahy, jeden hektolitr, dostatecznem będzie, jeżeli część rury, wchodząca w alembik a względnie

pierścieni, umieszczone będą tak wysoko, żeby w alembiku pozostawały nie trzy, lecz tylko dwa hektolitry brahy.

W tych przyrządach do pędzenia, których alembiki używane być mogą na przemian i w których każdy alembik posiada własną rurę do odpływu brahy, czy witka odprowadzana jest tylko do jednego czy do obu alembików, rura do odpływu brahy powinna być zabezpieczona w sposób pod I przepisany a mianowicie tak, żeby obie rury do odpływu brahy poprowadzone były do tego samego zbiornika i to takiego, jak to wyżej jest opisane.

III. Gdy rura do odpływu brahy jest zabezpieczona jednym z dwóch sposobów pod I lub II podanych, można na rurach do witki umieścić kurki zamykające według przepisu urządzone i zabezpieczone.

W przypadkach zasługujących na uwzględnienie, Ministerstwo skarbu pozwalać będzie na wyjątki od przepisanego pod I. I i II zabezpieczenia rury do odpływu brahy, a to w takim razie, jeżeli będzie udowodnione, że przy istniejącem urządzeniu przyrządu do pędzenia, dotychczasowy sposób zabezpieczenia odpowiada zupełnie celowi.

IV. Jeżeli alembik, do którego płyn zawierający alkohol może być odprowadzony, ma być używany jak podnośnik, to jest ma brahę zapomocą ciśnienia pary podnosić do naczynia wyżej stojącego, w takim razie uście rury służącej do wywierania ciśnienia na brahę, powinno być o tyle oddalone od dolnego dna alembika, żeby w alembiku zostawało brahy najmniej dziesięć procentów jednego napełnienia alembika.

Rury parowe, należące do podnośniczego urządzenia alembika, nie powinny mieć żadnych odnóg do innych przyrządów fabrykacji i jeżeli nie są opatrzone wentylami wstecz działającymi, mają być zabezpieczone wzdłuż całej długości aż do kotła parowego.

V. Używanie podnośników samodzielnych, to jest osobnych przyrządów, w przewodzie brahy osadzonych, któremi braha zapomocą ciśnienia pary podnoszona być ma do naczynia wyżej stojącego, o ile podnośniki te oprócz rury na parę do wywierania ciśnienia, posiadają jeszcze tak zwany gotowalnik parowy, dozwolone jest ze względu na bezpieczeństwo skarbu, w razie używania zegaru kontrolującego, w tych przypadkach, w których płyn zawierający alkohol (witka), może być odprowadzony do alembika tylko pod następującymi warunkami:

1. Rura do wywierania ciśnienia na brahę powinna być osadzona w przenośniku tak, żeby najmniej dziesięć procentów brahy jednego napełnienia przenośnika, pozostawało w przenośniku.

2. Sam przenośnik, tudzież wszelkie jego rurociągi zabezpieczyć należy zamknięciami urzędowymi tak, żeby bez naruszenia tych zamknięć nie można było ani dostać się do przenośnika ani też odrubować lub powymować rurociągow.

Do tego celu dostatecznem jest zabezpieczenie tylko śrub krezowych. Zakładania puszek zabezpieczających można zaniechać.

Rura do wywierania ciśnienia parowego jako też gotowalnik parowy, któreto rury nie powinny mieć żadnych odnóg do innych przyrządów fabrykacji, o ile niema w nich klap wstecz działających muszą być wzięte pod zamknięcie wzdłuż całej długości aż do kotła parowego a względnie zbiornika pary.

Jeżeli używane są klapy wstecz działające, zabezpieczone, dostatecznem jest zabezpieczenie zwróconej do przenośnika części tych rur.

Rurę do brahy od alembika aż do przenośnika ubezpieczyć należy na śrubach krezowych.

Również śruby krezowe rury na parę do wywierania ciśnienia wziąć należy pod zamknięcie w długości najmniej pięciu metrów, mierząc od podnośnika.

Rura odpływowa, służąca do zupełnego wypróżnienia a względnie oczyszczenia podnośnika, jeżeli istnieje, powinna wchodzić do kanału nieczystości a przystęp do tego kanału powinien być zabezpieczony.

VI. Zabezpieczeń podnośnika opatrzonego gotowalnikami parowymi, w ustępie V, pod l. 2 przepisanych, wymagać należy także wtedy, gdy płyn zawierający alkohol, nie może być do alembika odprowadzony.

VII. Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. września 1894.

Plener r. w.

110.

Ustawa z dnia 11. czerwca 1894,

upoważniająca Ministra skarbu do zmiany terminów płatności podatku czynszowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Ministra skarbu, żeby terminy płatności podatku czynszowego, zaprowadzone na zasadzie §u 14go ustawy z dnia 9. lutego 1882

(Dz. u. p. Nr. 17) zmienił wyjątkowo dla szczególnych miejsc, o ile

1. zmianę taką zalecają okoliczności zasługujące na szczególne względy, mianowicie zaś względ na powszechne w tem miejscu terminy poboru komornego,

2. reprezentacya dotyczącej gminy o to prosi i

3. dotyczące miejsca stanowią osobny okrąg poboru podatku, lub wszystkie miejsca tego samego okręgu poborowego proszą jednozgodnie o zmianę.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 11. czerwca 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w.

Plener r. w.

111.

Ustawa z dnia 11. czerwca 1894,

którą zmienia się i uzupełnia ustawę z dnia 1. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 91) o ulgach w opłatach dla stowarzyszeń kredytowych i zaliczkowych (kas oszczędności i pożyczkowych).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Zmienia się §. 2 ustawy z dnia 1. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 91) o ulgach w opłatach dla stowarzyszeń kredytowych i zaliczkowych (kas oszczędności i pożyczkowych) i takowy opiewać ma następnie:

§. 2.

Zapisy długu członków jednego ze stowarzyszeń w §. 1 oznaczonych, dotyczące się pożyczek od stowarzyszenia zaciągniętych, do których należą także kredyty na rachunku bieżącym, z wyjątkiem dokumentów, dotyczących się pożyczek hipotecznych, podlegają opłacie stęplowej według skali I, jeżeli z osnowy zapisu długu okazuje się, że termin spłacenia pożyczki nie przekracza lat czterech od dnia wystawienia tego dokumentu.

Przedłużenia piśmienne pożyczek w ustępie poprzedzającym oznaczonych, o ile pierwotny i przedłużony termin pożyczki ogółem nie przekracza lat czterech, podlegają opłacie według skali I, oprócz tego opłacie według skali II.

Zaręczenia dane w dokumencie, który stosownie do poprzedzających ustępów podlega opłacie według skali I, są wolne od stępla.

Artykuł II.

Po §. 5 ustawy z dnia 1. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 91), umieścić należy następujące postanowienia:

§. 5a.

W tych stowarzyszeniach (§. 1), które nie zostają pod dozorem lub kontrolą korporacji autonomicznej lub związku stowarzyszeń, Władza skarbo-wa może zarządzać co jakiś czas dochodzenia dla przekonania się, czy warunki przywiązane do dobro-dziejstw niniejszej ustawy i ustawy z dnia 1. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 91) są zachowywane.

§. 5b.

Przyznane zniżenie opłat może być odwołane, jeżeli stowarzyszenie nie zachowuje warunków w §. 1 przewidzianych lub w skutek zmiany statutu nie może być zaliczane do stowarzyszeń w §. 1 oznaczonych.

Odwołanie nie działa wstecz.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1894, wykonanie zaś onejże poru-cza się Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 11. czerwca 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w.

Plener r. w.

112.

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 13. czerwca 1894,

tyczące się wykonania ustaw z dnia 1. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 91) i z dnia 11. czerwca 1894 (Dz. u. p. Nr. 111), o ulgach w opłatach dla stowarzyszeń kredytowych i zaliczkowych (kas oszczędności i pożyczkowych).

W wykonaniu ustaw z dnia 1. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 91) i z dnia 11. czerwca 1894 (Dz. u.

p. Nr. 111) o ulgach w opłatach dla stowarzyszeń kredytowych i zaliczkowych (kas pożyczkowych i zaliczkowych), rozporządza się co następuje:

§. 1.

Zniżenie opłaty według artykułu I, §. 2, ustęp 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1894 służy także przedłużeniom piśmiennym pożyczek, na które zapisy długu wystawione zostały już przed 1. lipca 1894, o ile pierwotny i przedłużony termin pożyczki ogółem nie przekracza lat czterech.

§. 2.

Stowarzyszenia, chcące korzystać z dobrodziejstw ustawy z dnia 1. czerwca 1889 winny wystarać się u Władzy skarbowej kierującej o uznanie, że zachodzą warunki ustawowe do tego potrzebne.

Prośbę o to, do której dołączyć należy uwierzytelniony egzemplarz statutu, podaje się do kierującej Władzy skarbowej pierwszej instancji (Dyrekcji skarbowej powiatowej, urzędu wymiaru należności) bądź bezpośrednio, bądź też za pośrednictwem urzędu podatkowego tego powiatu, w którym stowarzyszenie ma siedzibę.

§. 3.

Orzekanie co do prośby w §. 2 oznaczonej należy do Władzy skarbowej krajowej (Dyrekcji skarbowej krajowej, Dyrekcji skarbowej).

Przeciw orzeczeniu Władzy skarbowej krajowej można z zachowaniem przepisów ustawy z dnia 19. marca 1876 (Dz. u. p. Nr. 28) odwołać się do Ministerstwa skarbu.

§. 4.

Orzeczenie, którem uznanie w §. 5 ustawy z dnia 1. czerwca 1889 wymagane, zostaje udzielone, ogłosić należy w dzienniku rozporządzeń Ministerstwa skarbu.

§. 5.

Stowarzyszenia, które uzyskały uznanie w §. 5 ustawy z dnia 1. czerwca 1889 przewidziane, obowiązane są uwiadomić Władzę skarbową w §. 2 oznaczoną o wszelkiej zmianie statutu.

§. 6.

Odwołanie w myśl §. 5 b) ustawy z dnia 11. czerwca 1894 przyznanych dobrodziejstw co do zniżenia opłat, zastrzeżone jest Ministerstwu skarbu.

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1894 a tem samem rozporządzenie z dnia 13. czerwca 1889 (Dz. u. p. Nr. 92) zostaje uchylone.

Plener r. w.

113.

Ustawa z dnia 15. czerwca 1894,

o uwolnieniu od opłat stęplowych i bezpośrednich pożyczki w sumie 35 milionów koron, zaciągniętej przez miasto Wiedeń na zasadzie ustawy krajowej z dnia 9. września 1893 (Dz. u. kr. Nr. 49) i o używaniu obligacyj tej pożyczki do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Uwalnia się od opłat stęplowych i bezpośrednich obligacye, kwity tymczasowe i kupony pożyczki, którą gmina miasta Wiednia stosownie do ustawy krajowej dolno-austriackiej z dnia 9. września 1893 (Dz. u. kr. Nr. 49) ma zaciągnąć w sumie najwięcej aż do 35 milionów koron na pokrycie kosztów rozszerzenia wodociągu górskiego Cesarza Franciszka Józefa, jakoteż dokumenty zastawu, gdyby z tego powodu miały być wystawione i wpisy hipoteczne dokonać się mające.

§. 2.

Obligacyj, w §. 1 wzmiankowanych, można używać do korzystnego lokowania kapitałów fundacyj, zakładów pod nadzorem publicznym zostających, tudzież pieniędzy sierocych, powierznich i depozytowych a po kursie giełdowym, jednak nie ponad wartość imienną na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu

Lainz, dnia 15. czerwca 1894.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w.
Schönborn r. w.

Bacquehem r. w.
Plener r. w.

